

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **V. M.**, nar. X, státní příslušnost X, X, X
zastoupeného JUDr. Vladimírem Čarňanským, advokátem,
Vodičkova 791/41, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů
1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 5. 2020, č.j. MV-50727-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 2. 6. 2020, Městskému soudu v Praze doručenou poštou dne 4. 6. 2020 a zaevidovanou pod sp. zn. 6 A 65/2020, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 5. 2020, č.j. MV-50727-4/SO-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo k žalobcovu odvolání podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru

azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „ministerstvo“) ze dne 2. 3. 2020, č.j. OAM-2279-68/ZM-2015 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 10 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 16. 5. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcová žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty, neboť „*je dán důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť ve stanovené době nebyl předložen doklad za účelem ověření údajů uvedených v této žádosti.*“

2. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2020, č.j. 6 A 65/2020-14, byla žaloba postoupena z důvodu místní příslušnosti Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“), kde byla dne 7. 7. 2020 zaevidována pod sp. zn. 77 A 91/2020.
3. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

4. Žalobce nejprve namítal, že nejen účastník řízení, ale i správní orgán mají postupovat podle zákona. Podle § 169t písm. c) zákona o pobytu cizinců má správní orgán rozhodovat o žádosti o zaměstnaneckou kartu ve lhůtě šedesáti nebo devadesáti dnů od podání žádosti. Žalobcová žádost byla podána v roce 2015, takže rozhodnutí o ní mělo být vydáno ještě před skončením platnosti doložené pracovní smlouvy a rozhodnutí úřadu práce (28. 2. 2019). Pokud tak správní orgán neučinil a na základě výzvy k doložení nové pracovní smlouvy obdržel výpis ze živnostenského rejstříku, měl žalobce alespoň upozornit na to, že na základě takového dokladu nebude žádosti vyhověno a že by měl žalobce požádat buď o změnu účelu dlouhodobého pobytu, nebo si podat novou žádost o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Podle § 4 správního řádu má správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Žalobce měl za to, že měl být takovým způsobem upozorněn třeba v rámci vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí.
5. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěrem žalované o přiměřenosti vydaných rozhodnutí, neboť (podle správních orgánů) má žalobce na Ukrajině hospodářství, dům, sady a na území České republiky nemá žádný majetek. Podle žalobce, majetek, který má na Ukrajině, neumožňuje ani jemu, ani jeho rodině zajistit uspokojení základních životních potřeb. Proto musí pracovat v zahraničí, aby mohl přispívat na výživu nezaměstnané manželky a svého nemocného a starého otce (v době podání žaloby osmaosmdesátiletého).

[III] Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 6. 8. 2020. Oponovala, že žalobce byl ve výzvě ze dne 10. 6. 2019 řádně poučen o tom, jaký konkrétní doklad má doložit, a o následcích jeho nepředložení. Žalobce, který byl v řízení zastoupen advokátem, nemohl být v dobré víře, že mu bude dlouhodobý pobyt v podobě zaměstnanecké karty prodloužen, když doloží výpis z živnostenského rejstříku. Nejen na základě zákona, ale i z logiky věci, již dle názvu předmětného pobytového oprávnění (zaměstnanecká karta) lze dovodit, že povolení nebude uděleno těm cizincům, kteří nemají zajištěno zaměstnání, tj. nejsou zaměstnanci, a disponují pouze živnostenským oprávněním. Správní orgán I. stupně

své poučovací povinnosti dle § 4 správního řádu dostál uvedenou výzvou, jakožto i tím, že žalobci umožnil seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

7. Žalovaná byla toho názoru, že i kdyby správní orgán I. stupně poučil žalobce o tom, že na základě výpisu z živnostenského rejstříku lze získat pobytové oprávnění za účelem podnikání, žalobcově žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty by stejně nemohlo být vyhověno, neboť žalobce nedoložil doklad prokazující účel pobytu zaměstnání na území České republiky. Nadto, ani samotný výpis z živnostenského rejstříku nepostačuje k udělení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání. Po správním orgánu I. stupně nelze požadovat, aby cizince seznamoval se všemi hypotetickými možnostmi, které by mohly nastat, a to pouze na základě doložení jednoho dokladu, který by mohl naznačovat, že by cizinec mohl chtít na území pobývat za jiným účelem než je ten, o který žádá.
8. Stran přiměřenosti rozhodnutí žalovaná akcentovala, že touto otázkou se v řádném rozsahu zabývala obě správní rozhodnutí. Ani skutečnosti uvedené v žalobě nemohou vést k tomu, aby žalobci byla prodloužena zaměstnanecká karta. Žalovaná byla toho názoru, že není povinností České republiky umožnit pobyt cizinci na základě zaměstnanecké karty, aby tu mohl podnikat a žít tímto podnikáním rodinu v zahraničí. Výjimečně může být zaměstnanecká karta prodloužena i při nesplnění podmínek pro prodloužení, pokud jsou k tomu dány důvody stran soukromého nebo rodinného života cizince. Tyto důvody však v souzené věci nenastaly, neboť žalobcův soukromý život se v převážné míře odehrává v zemi jeho původu.

[IV] Posouzení věci soudem

9. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
10. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
11. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
12. Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť oba účastníci s tím ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. souhlasili.
13. Žaloba není důvodná.
14. Prvoinstančním rozhodnutím ve spojení s napadeným rozhodnutím byla podle § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobcová žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty, neboť tu byl důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (ve stanovené době nebyl předložen doklad za účelem ověření údajů uvedených v této žádosti).
15. Podle § 44a odst. 9 písm. c) zákona o pobytu cizinců platilo: *„Platnost zaměstnanecké karty lze při splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 opakovaně prodloužit na dobu, na kterou byla uzavřena pracovní smlouva nebo dohoda o pracovní činnosti, vždy však nejdéle na dobu 2 let; v případě cizince, kterému byla vydána zaměstnanecká karta podle § 42g odst. 3, se platnost zaměstnanecké karty prodlouží na dobu odpovídající době uvedené v rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání. Žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty se podává ministerstvu. K žádosti je cizinec povinen*

předložit rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání, jde-li o cizince, kterému byla vydána zaměstnanecká karta podle § 42g odst. 3.“

16. Podle § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců platilo: „*Ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit.“*
17. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platilo: „*Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“*
18. Podle § 46e odst. 1 (návětí) zákona o pobytu cizinců platilo: „*Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37.“*
19. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platilo: „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.“*
20. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
21. Soud o žalobních tvrzeních uvážil následovně.
22. Žalobce v první námitce brojil proti délce řízení v jeho věci, které bylo zahájeno podáním žádosti dne 11. 2. 2015, přičemž prvoinstanční a napadené rozhodnutí byla vydána až dne 2. 3. 2020, resp. 6. 5. 2020.
23. Jistě lze s žalobcem souhlasit v tom, že pětiletá délka řízení je jevem, mírně řečeno, nežádoucím. Nicméně, délka řízení, byť by byla nepřiměřená, nemůže sama o sobě vést ke zrušení rozhodnutí. Žalobce disponoval prostředky dané mu správním řádem (§ 80), příp. soudním řádem správním (§ 79 a násl.), kterými se mohl nečinnosti správního orgánu bránit. To, že je nevyužil, jde pouze k jeho tíži. Námitka nebyla důvodná.
24. Žalobce dále tvrdil (druhá námitka), že správní orgán ho mohl poučit o tom, že doklad, který předkládá (= výpis z živnostenského rejstříku deklarující žalobcovo živnostenské oprávnění), nebude z hlediska prodloužení zaměstnanecké karty relevantní.
25. Ani tato námitka nebyla důvodná.

26. Žalobce byl ve výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 10. 6. 2019 řádně poučen o tom, a) jaký konkrétní doklad má předložit (= rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání vydané příslušnou krajskou pobočkou Úřadu práce), a b) že v případě jeho nedoložení bude žádost zamítnuta. Ministerstvo tak v nezbytné míře dostalo své poučovací povinnosti při respektu k § 4 odst. 2 správního řádu („*Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.*“). Požadavek na to, co má žalobce předložit, byl specifikován ve výzvě naprosto jasně, nadto, žalobce v žádné fázi řízení nevyjevil, že čemukoliv z toho, co je po něm správním orgánem požadováno, nerozumí. Dalšího poučování, např. v žalobcem zmíněném vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, již nebylo třeba. I tu lze uzavřít, že žalobcovu indolenci nelze klást k tíži správním orgánům.
27. Ve třetím žalobním tvrzení pak byl vyjeven nesouhlas se závěrem správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí. Ani s touto námitkou se soud neztotožnil.
28. Soud připomíná, že žalobce při výsledku uskutečněném dne 4. 6. 2019 uvedl, že na Ukrajině má tři děti (všechny pracují), manželku (nepracuje), starého otce a dvě sestry. V ČR má syna (který ale odjel domů) a bratrance, švagrovou a jejich děti, s nimiž se styká. Na Ukrajině má hospodářství, dům, sady, v České republice nemá nic. Potřebu pracovat v ČR odůvodnil tím, že „*potřebuje peníze, vydělávat, doma je korupce, mafie*“.
29. Soud i správní orgány vnímají, že rozhodnutí znamená určitý zásah do žalobcova života, avšak, a to je z hlediska zákona o pobytu cizinců rozhodující, nejedná se o zásah nepřiměřený. Žalobce ani ve správním řízení, ani v žalobě neuvedl (natož aby prokazoval) nic, co by poukazovalo na jakékoli jeho vazby na území. Dokonce při výsledku uvedl, že zde hodlá pracovat ještě tak rok, dva, aby vydělal peníze, dokud je zdravý. Jeho motivace k pobytu v ČR byla jednoznačně ekonomické povahy.
30. Soud proto přitakal závěrům správních orgánů obou stupňů o tom, že rozhodnutí neznamenal nepřiměřený zásah do cizincova soukromého a rodinného života. Žalobce se žádných faktických vazeb v České republice nedovolával, jeho nejbližší rodina žije na Ukrajině, kde má žalobce (sám to uvedl při výsledku) i nikoliv nevýznamné ekonomické zázemí. Pouhá potřeba zajištění dalších finančních prostředků není důvodem takové intenzity, který by zasluhoval ochranu skrze zákonnou povinnost správních orgánů přihlédnout k možnému negativnímu (= nepřiměřenému) dopadu rozhodnutí do cizincova života.
31. Vzhledem k tomu, že soud shledal žalobní námitky nedůvodnými, žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

32. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 25. 7. 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu